

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਪ੍ਰੇਮ ਚੰਦ ਪੰਡਿਤ, ਜੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ

ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਲਾਲ ਚੋਪੜਾ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਪੰਨਾ ਲਾਲ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ

ਐੱਸ.ਏ. ਓ ਨੰਬਰ 91-1963 ਦੇ ਡੀ

ਦਿੱਲੀ ਕਿਰਾਇਆ ਨਿਯੰਤਰਣ ਐਕਟ (LIX of 1958)-ਸੈਕਸ਼ਨ 14(1) (e) ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਰਿਹਾਇਸ਼- ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਵਿਚਾਰੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦਾ ਅਰਥ।

ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਇੱਕ ਮਕਾਨ-ਮਾਲਕ ਕੋਲ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਉਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਉਸਦੀ ਵਿੱਤੀ ਸਥਿਤੀ, ਉਸਦੀ ਬਿਮਾਰੀ, ਆਦਿ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਰੁਪਏ ਦੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹੈ। 244 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰੁਪਏ ਦਾ ਕਿਰਾਇਆ ਅਦਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਲਈ 165 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਅਤੇ ਵਿਵਾਦਤ ਘਰ ਜੋ ਉਸਨੇ ਖਰੀਦਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ ਰੁਪਏ ਦਾ ਕਿਰਾਇਆ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ। 40 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ, ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਸੀ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਨਾਲ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਉਸ ਲਈ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਇਮਾਰਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਨਾਲ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਈ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਢੁਕਵੀਂ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਆਰਥਿਕ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਆਪਣੀ ਬੇਦਖਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸਿਰਫ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣਾ ਅਤੇ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।

ਸ਼੍ਰੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ, ਰੈੱਟ ਕੰਟਰੋਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ, ਦਿੱਲੀ, ਮਿਤੀ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1963 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ, ਸ਼੍ਰੀ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਗਿੱਲ, ਕੰਟਰੋਲਰ, ਦਿੱਲੀ, ਮਿਤੀ 19 ਦਸੰਬਰ, 1962, ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਵੇਦ ਵਿਆਸ, ਵਕੀਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਆਰ.ਐਸ. ਨਰੂਲਾ, ਹਰਨਾਮ ਦਾਸ ਅਤੇ ਆਰ.ਐਲ. ਟੰਡਨ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ:

ਪੰਡਿਤ, ਜੇ- ਰਾਏ ਸਾਹਿਬ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਲਾਲ ਚੋਪੜਾ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਬਾਬਰ ਰੋਡ 'ਤੇ ਮਕਾਨ ਨੰਬਰ 35 ਹੈ। ਇਹ ਜਾਇਦਾਦ ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ ਮੰਤਰਾਲੇ ਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ 26 ਦਸੰਬਰ, 1955 ਨੂੰ ਹੋਈ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦੀ ਗਈ ਸੀ। ਵਿਕਰੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ 14 ਨਵੰਬਰ, 1960 ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸਦੇ ਮਾਲਕ ਬਣ ਗਏ ਸਨ। 30 ਜੁਲਾਈ 1956 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਘਰ ਅਮਰ ਨਾਥ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਪੰਨਾ ਲਾਲ ਨੇ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ 40 ਰੁਪਏ ਦੇ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਿਆ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਸਮਾਨ ਖਰੀਦਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, 15 ਫਰਵਰੀ, 1961 ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਕੇ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ 31 ਜੁਲਾਈ, 1961 ਨੂੰ, ਦਿੱਲੀ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ (ਸੀ) ਦੀ ਧਾਰਾ 14 (1) (ਸੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। 1958 ਦਾ 59) (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਕਿੱਤੇ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਉਸ ਕੋਲ ਕੋਈ ਹੋਰ ਉਚਿਤ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੋਸ਼ ਸੀ ਕਿ ਉਹ 75 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਤਨੀ ਦਿਲ ਦੀ ਤਕਲੀਫ ਅਤੇ ਹਾਈ ਬਲੱਡ ਪ੍ਰੈਸ਼ਰ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਸਨ। ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਰਾਂਡਾ, ਰਸੋਈ, ਸਟੋਰ, ਬਾਥਰੂਮ ਆਦਿ ਸਮੇਤ ਪੰਜ ਕਮਰੇ ਸਨ। ਅੱਗੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਅਮਰ ਨਾਥ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਮਕਾਨਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ।

ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਰਾਏ ਬਹਾਦਰ ਮਥੁਰਾ ਦਾਸ ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕਿੱਤੇ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਉਸਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਮਕਾਨ ਵੇਚਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਸਮਝੌਤਾ ਵੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸਮਝੌਤਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ 42,000 ਰੁਪਏ ਨਕਦ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ 2,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਐਡਵਾਂਸ ਵਿੱਚ ਅਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਕਰੀਬ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਤੱਕ ਇਹ ਰਕਮ ਉਸ ਕੋਲ ਰਹੀ, ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਰਾਏ ਬਹਾਦਰ ਮਥੁਰਾ ਦਾਸ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਆਨੰਦ ਰਾਜ ਸੁਰਾਣਾ, ਦੋ ਹੋਰ ਸੱਜਣਾਂ ਸਮੇਤ, ਇਸ ਸੌਦੇ ਨੂੰ ਨਿਪਟਾਉਣ ਲਈ ਆਏ ਸਨ। ਇਸ ਮਕਾਨ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਮਨੋਰਥ ਇਸ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਬਾਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਵੇਚਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਮਕਾਨ ਸੀ ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਸਿਰਫ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਸਨ। ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮੈਂਬਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਅਮਰ ਨਾਥ ਉੱਤਰਦਾਇਕ ਦੇ ਤਿੰਨ ਮਕਾਨ ਸਨ, ਪਰ ਇਹ ਸਾਰੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਪੰਨਾ ਲਾਲ ਦਾ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਘਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਕੰਟਰੋਲਰ ਵੱਲੋਂ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਇੱਕ ਫਲੈਟ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ 3/4 ਕਮਰੇ ਸਨ ਅਤੇ 165 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਕਿਰਾਇਆ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਠੋਸ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦਿਲ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਅਤੇ ਹਾਈ ਬਲੱਡ ਪ੍ਰੈਸ਼ਰ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਸਨ। ਕੋਈ ਕਾਰਡੀਓਗਰਾਮ ਜੀ' ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਜੇ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਕੋਲ ਮੌਜੂਦਾ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਉਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਨਾਕਾਫੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਤਿੰਨ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਚਾਰ ਧੀਆਂ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੈਟਲ ਸਨ ਅਤੇ ਵੱਖਰੇ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਲੜਕਾ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਗੈਰ-ਪਰਿਵਾਰਕ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਤਾਇਨਾਤ ਸੀ, ਤਾਂ

ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਫਲੈਟ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਕੰਟਰੋਲਰ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਨਤੀਜੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਇੱਕ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਪੀ.ਸੀ.ਐਸ. ਅਧਿਕਾਰੀ, ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ 244 ਰੁਪਏ ਪੈਨਸ਼ਨ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹੈ। 165 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਕਿਰਾਇਆ, ਜੋ ਉਹ ਮੌਜੂਦਾ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਲਈ ਅਦਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਝਗੜੇ ਦੌਰਾਨ ਖਰੀਦੇ ਗਏ ਮਕਾਨ ਦੇ ਕਿਰਾਏ ਵਜੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ 40 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਕਿਰਾਇਆ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਆਰਥਿਕ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਵਿੱਤੀ ਫਾਇਦੇ ਲਈ, ਉਹ ਫਲੈਟ ਛੱਡ ਕੇ ਸੂਟ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦਾ ਕਿਰਾਇਆ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ। ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮਕਾਨ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਅਰਾਮ ਨਾਲ ਅਤੇ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣਾ ਮੌਜੂਦਾ ਫਲੈਟ ਛੱਡਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਉੱਚੇ ਰੇਟ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਸੀ। ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਪਾਇਆ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਦਰਖਾਸਤ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਕਾਰਨ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸ ਮਕਾਨ ਲਈ 2,000 ਰੁਪਏ ਬਿਆਨੇ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਵਿਕਰੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ 14 ਨਵੰਬਰ, 1960 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 30 ਜੁਲਾਈ, 1956 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਇਸ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਮਾਲਕ ਐਲਾਨਿਆ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ 31 ਜੁਲਾਈ, 1961 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਪੰਜ ਸਾਲ ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14(6) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਖੋਜਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਰਿਕਵਰੀ ਲਈ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ।

ਇਸ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੇ ਰੈਟ ਕੰਟਰੋਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਅੱਗੇ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ।

ਇਸ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੇ ਰੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਅੱਗੇ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੀ ਖੋਜ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ 30 ਜੁਲਾਈ, 1956 ਤੋਂ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੂਰਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਭਾਵ 31 ਜੁਲਾਈ, 1961 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਉਸਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਤਿੰਨ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਚਾਰ ਧੀਆਂ ਹਨ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਚਾਰੇ ਧੀਆਂ ਵਿਆਹੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਰੁਪਏ ਕੱਢ ਰਿਹਾ ਸੀ। 1,000 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਤਨਖਾਹ ਵਜੋਂ। ਉਸ ਦਾ ਦੂਜਾ ਲੜਕਾ ਦੇਹਰਾਦੂਨ ਵਿਖੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਸਮੇਤ ਉੱਥੇ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਦੂਜਾ ਲੜਕਾ ਦੇਹਰਾਦੂਨ ਵਿਖੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਸਮੇਤ ਉੱਥੇ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਤੀਜਾ ਪੁੱਤਰ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਮਕਾਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਸੱਤ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸ ਉੱਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਵਿੱਚ ਦੋ ਕਮਰੇ, ਇੱਕ ਡਰਾਇੰਗ-ਕਮ-ਡਾਈਨਿੰਗ ਰੂਮ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਟੋਰ-ਰੂਮ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇੱਕ ਇਸ਼ਨਾਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਲੈਟਰੀਨ ਹੈ। ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਸੀ ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਰੁਪਏ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸੇ ਲਈ 165 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਕਿਰਾਇਆ ਨਿਯੰਤਰਣ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਅਤੇ ਵਾਜ਼ਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਢੁਕਵਾਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਬਿਮਾਰ ਹੋਣ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੀ ਖੋਜ ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਉਲਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਆਰਥਿਕ ਕਾਰਨਾਂ ਅਤੇ ਵਿੱਤੀ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕਿਰਾਇਆ ਨਿਯੰਤਰਣ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪਹਿਲਾਂ, ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਆਰਥਿਕ ਕਾਰਨਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਾਰ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ, ਦੂਜਾ, ਅਜਿਹੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਬੇਦਖਲੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਕਰੀਬ 2 1/2/3 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਇਸ ਮਕਾਨ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਲਈ 2,000 ਰੁਪਏ ਬਿਆਨੇ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਬਦਲ ਲਿਆ ਸੀ।

ਕਿਉਂਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਲਈ, ਜੋ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਇਕਲੌਤੀ ਆਸ਼ਰਿਤ ਮੈਂਬਰ ਸੀ, ਲਈ ਵਾਜ਼ਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ, ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਬੇਦਖਲੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਹੁਕਮ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀ ਇਹ ਖੋਜ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਸਥਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਖੋਜ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦਿਆਂ, ਵਿਦਿਅਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ, ਇਸ ਤੋਂ ਗਲਤ ਸਿੱਟੇ ਕੱਢੇ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਗਲਤ ਸਮਝਿਆ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਇਹ ਮੰਨਣ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦੀ ਅਨੁਕੂਲਤਾ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਆਰਥਿਕ ਅਤੇ ਵਿੱਤੀ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੀ ਇਹ ਖੋਜ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਜ਼ਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਮਿਲ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ, ਇਸ ਲਈ, ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਸੀ।

ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਐਕਟ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ-

“ਐਸ. 14(1) ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੁਆਰਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ:

ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਨਿਯੰਤਰਕ, ਨਿਯਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਦਰਖਾਸਤ 'ਤੇ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਆਧਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜਾਂ ਵਧੇਰੇ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਹੀ, ਪਰਿਸਰ ਦੀ ਰਿਕਵਰੀ ਲਈ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ:-

(e) ਕਿ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਲਈ ਜਾਂ ਉਸ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੈਂਬਰ ਲਈ, ਜੇ ਉਹ ਉਸ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ, ਜਿਸ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਇਮਾਰਤ ਹੈ, ਲਈ ਇੱਕ ਨਿਵਾਸ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿੱਤੇ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਰੱਖੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਕੋਲ ਕੋਈ ਹੋਰ ਉਚਿਤ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ;

(6) ਜਿੱਥੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਤਬਾਦਲੇ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਅਹਾਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਅਹਾਤੇ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਰਿਕਵਰੀ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਅਰਜ਼ੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਇਸ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦੀ ਧਾਰਾ (ਈ) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪੰਜ ਸਾਲ ਬੀਤ ਚੁੱਕੇ ਹਨ।"

ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਮੌਜੂਦਾ ਮਕਾਨ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਕਰਵਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਸਾਬਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਾਜਬ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਰਿਹਾਇਸ਼, ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਮਿਲੀ ਹੈ, ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਕੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ? ਸਿੱਖਿਅਤ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਧੀਨ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਿਰਫ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਉਸ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਲਈ ਕਾਫੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਚਾਰ, ਵਿੱਤੀ ਜਾਂ ਹੋਰ, ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਹ ਇਰਾਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ "ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚੁਕਵੀਂ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਰਿਹਾਇਸ਼" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਬਜਾਏ "ਕਾਫੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਰਿਹਾਇਸ਼" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਵਿੱਤੀ ਸਥਿਤੀ, ਉਸਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਆਦਿ, ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਵੀ ਹਾਲਾਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇੱਕ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸੀ ਜੋ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ 244 ਰੁਪਏ ਪੈਨਸ਼ਨ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜੋ ਕਿਰਾਇਆ ਉਹ 165 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਅਦਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਉਸ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਜੋ ਸੂਟ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ 40 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮੇਨਸੈਮ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਸਹੀ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਨਾਲ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਉਸ ਲਈ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਢੁਕਵੀਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਇਮਾਰਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਣ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਰਥਿਕ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਨਾਲ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਧਾਰਾ (ਈ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਚਿਤ ਸੀ। - ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਧਾਰਾ (1)। ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਆਪਣੀ ਬੇਦਖਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸਿਰਫ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣਾ ਅਤੇ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਬੇਦਖਲੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਕੋਲ ਉਸ ਕੋਲ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਅਹਾਤੇ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਇਹ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਡੋਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਹੋਰ ਸਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਕਿ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਗਲਤ ਸੀ, ਨੂੰ ਗਲਤ ਸੀ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਇਸ ਬੇਦਖਲੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੇਠਾਂ ਦੋਨੋਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਸਮਕਾਲੀ ਖੋਜ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ 14 ਨਵੰਬਰ, 1960 ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ 30 ਜੁਲਾਈ, 1956 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਇਸ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ, ਬੇਦਖਲੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 31 ਜੁਲਾਈ, 1961 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੂਰਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੀ, ਯਾਨੀ 30 ਜੁਲਾਈ, 1956, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14(6) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਸ ਸਵਾਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿ ਕੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਬੇਦਖਲੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਸੱਚਾ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਲਗਭਗ 21 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੇ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਜਗ੍ਹਾ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਸ ਕੰਮ ਲਈ 10,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਕੋਲ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ 10,000 ਰੁਪਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਹੋਰ ਜਾਇਦਾਦ ਖਰੀਦ ਲੈਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਲਾਹ ਮੰਨ ਲਈ। ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ 2,000 ਰੁਪਏ ਐਡਵਾਂਸ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ 3,000 ਰੁਪਏ ਹੋਰ ਬਿਆਨੇ ਵਜੋਂ ਦੇਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ 3000 ਰੁਪਏ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੇ 2000 ਰੁਪਏ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਹੇਠਲੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਇਸ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਗਲਤ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜੇਕਰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਸ ਤੋਂ ਕਬਜ਼ਾ ਵਾਪਸ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਮੈਂ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ।

ਜੋ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਹ ਅਪੀਲ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਇਕ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਬਹਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਮਾਰਤ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਡੀ.ਫਾਲਸ਼ਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ.ਜੇ. ਅਤੇ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ, ਜੇ.

ਫਰਮ ਬੂਟਾ ਮਲ-ਦੇਵ ਰਾਜ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਚੰਨ ਮੱਲ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ

ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰ. 304 ਆਫ 1960

ਪਾਰਟਨਰਸ਼ਿਪ ਐਕਟ (1932 ਦਾ IX)—ਸੈਕਸ਼ਨ 69—ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਆਫ ਫਰਮਜ਼ ਨਾਲ ਰਜਿਸਟਰਡ ਫਰਮ ਪਰ ਹਿੱਸੇਦਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ—ਫਰਮ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਭਾਈਵਾਲ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ—ਕੀ ਮੁਕਾਬਲਾ ਨਹੀਂ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੰਡੀਅਨ ਪਾਰਟਨਰਸ਼ਿਪ ਐਕਟ, 1932 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 69(2) ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੇ "ਵਿਅਕਤੀ ਮੁਕੱਦਮੇ" ਦਾ ਮਤਲਬ ਫਰਮ ਦੇ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਵਚਨ "ਵਿਅਕਤੀਆਂ" ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਕਵਚਨ ਦਾ ਅਰਥ ਬਹੁਵਚਨ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਬਹੁਵਚਨ ਦਾ ਅਰਥ ਕਦੇ ਵੀ ਇਕਵਚਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਫਰਮ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ "ਵਿਅਕਤੀ" ਸ਼ਬਦ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇੱਕ ਫਰਮ ਇੱਕ ਮੈਨੇਜਰ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਇੱਕ ਭਾਈਵਾਲ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਭਾਈਵਾਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਫਰਮ ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ "ਵਿਅਕਤੀ" ਸ਼ਬਦ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਆਰਡਰ XXX ਨਿਯਮ 1 ਜੋ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਦੋ ਜਾਂ ਦੋ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਫਰਮ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਨਾ ਜਿਸ ਦੇ ਉਹ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਇਸ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ

'ਤੇ ਫਰਮ ਦੇ ਸਾਰੇ ਭਾਈਵਾਲਾਂ ਦੇ ਪੂਰੇ ਵੇਰਵੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਫਰਮ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸਾਰੇ ਭਾਈਵਾਲਾਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੀ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ | ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ |

ਮੋਹਿਤ ਕੁਮਾਰ (ਅਨੁਵਾਦਕ)